

Megtorlás

T-1 óra:

A lány a barátaival jókedvűen bulizott az egyik szórakozóhelyen. Felhőtlen örömeiket semmi nem zavarta, ünnepelték a hétvégét, a pihenést és azt, hogy együtt van a csapat. Csupa móka és nevetés, zene és tánc mindenütt. Élvezték az életet, bár már lassan indulni kellett haza.

T-10 perc:

Indulás haza a jól megszokott útvonalon. Ismerős épületek, kerítés, fák és árnyak. Unott épületek, melyeket már annyiszor látott, ám boldog szíve kifestette ezeket a sötét, szürke házak falait. Csöndes cipőkopogása felverte a környék csendjét, amit egy-egy kutyaugatás is támogatott.

T idő:

A lány az egyik ismert kereszteződésbe ér, ahol mindig alaposan szétnézett, nehogy egy-egy félőrült autós a semmiből előtűnjön, illetve egy kivilágítatlan biciklis fel ne lökje.

Ám ekkor egy árnyék suhant el mögötte, kinek egyik keze hirtelen elkapta őt, másik kezével pedig a száját fogta be, hogy ne tudjon sikítani. Pedig a lány ijedtében felsikított és minden erejével arra törekedett, hogy kiszabaduljon a mocskos, bűzös idegen szorításából. De az jobb erőben volt, ügyesen kikerülte az ütéseket, és a leányzó minden erőfeszítése hiábavalónak bizonyult. Az árny húzta, cibálta magával, majd mikor megunt a kalimpálást leütötte áldozatát...

T+6 óra:

- Mondd. – vette fel a telefont egy fickó a kávézó teraszán.

- Karl, egy hívás futott be nemrég, miszerint keresnek egy eltűnt leányzót a városban.

- Hm, küldj át minden infót, amink van, utánanézek, a szállítgatásból úgyis elegendem van mára. – felelt a telefonba egy sportos megjelenésű alkat, aki kék nadrágot és egy kék pólót viselt, melyet egy fehér öv választott el egymástól. Ezen egy kisebb táska és egy pisztoly is helyet kapott. Testén keresztbe egy másik fehér szíj húzódott, ami a hátán lévő kardot tartotta. A fickón látszott, hogy nem hétköznapi figura, pusztán a megjelenése is utalt rá, hogy valószínűleg egy szervezet tagja lehet.

Végignézte a kapott információt, a fényképeket, morfondírozott egy picit, majd halkán megjegyezte.

- Remélem, csak egy ismerősödhöz ugrottál be éjszakára. – sóhajtott a fickó, mikor elolvasta azt a részét a jelentésnek, hogy hol és kik látták utoljára. – Na lássuk, merre lehetsz. – indult ki a teraszról, felpattant a motorjára és elvegyült a tömegben.

T+39 óra:

- Karl, fél perce futott be egy hívás a rendőrségre, miszerint találtak egy női holttestet. Küldöm a címet. – szólt egy hang a telefonba.

- Remek... ezt a hírt nem akartam hallani. Máris indulok. – felelt komoran, majd leugrott egy közel két méter magas emelvényről, és a megadott utcába sietett, még mielőtt a rendőrök kiérkeztek.

Pár perc alatt a parkba ért, ahol egy kisebb városi erdőt alakítottak ki, fákkal, bokrokkal és virágokkal tarkítva. Motorjával az elzárt útra is befordult, ilyen esetekben őt nem érdekelték a szabályok. Csak arra ügyelt, hogy ne üssön el senkit, és ne fusson ki elé se gyerek, se állat. Közel húsz méterre állt meg a helyszíntől, majd leugrott a járműről és odarohant a megadott helyre. Könnyedén megtalálta, hiszen addigra már több ember is ott ácsorgott tehetetlenül. Először távolabbról vette szemügyre a lányt, a környezetét

figyelte, hogyan kerülhetett oda, egyáltalán itt történt a gyilkosság, vagy csak idehozták? Miután megvizsgálta a helyet közelebb hajolt a testhez, nem ért hozzá, ám kellő közélről végigpásztázta az áldozatot.

Egy perc sem telt el, de máris egy tucatszámú rendőr érkezett a helyszínre, akik azonnal biztosították a helyszínt. Távobbb terelték az embereket és megkezdték a helyszín lezárását. Karl ügyet sem vetett rájuk, tudta mi fog jönni. Egy kéz landolt a vállán és távozásra szólította fel, de ő még nem fejezte be a munkáját. Amikor erősebben hátrarántották, akkor felegyenesedett és nyugodtan, bár rosszalló tekintettel nézett hátra.

- Nyugalom fiam, most már a tiétek. – szólt hűvösen, majd elhagyta a terepet, és azonnal telefonálni kezdett. – Kopasz, úgy tűnik, hogy a csajszi itt hagyták helyben, látszólag túl sok külső sérülése nincs, bár nagyon úgy néz ki, hogy megfojtották.

- Marha jó, szegénykém... tudom, tudom, amint meglesz az azonosítás, azonnal értesítelek.

- Köszönöm. – tette el a mobilt Karl és motorjával egy félreeső helyre vonult. Előkapta a tablet-jét és azon keresztül keresgélte információkat az esetről, valamint a leányzóról.

T+45 óra:

- Gyerünk, alig pár perces infót dobtam át Neked, úgyhogy siess, még mielőtt beelőznek.

- Köszöni! – ugrott fel azon nyomban a motorra, és a szomszéd településre igyekezett örült sebességgel. Úgyesen és már rutinosan előzgette meg egymás után a járműveket, ügyelve mindenkinek a biztonságára. Közel húsz perces vad motorozás után beért a megjelölt faluba és az elkövető utcájába tartott.

Mikor megérkezett, sajnálattal látta, hogy a rend őrei megelőzték. Két jármű állt a ház előtt, vad villogás közepette, ám a következő pillanatban Karl meg is nyugodott. Az emberek ugyanis még a ház bejáratánál álltak, illetve az épületen belül keresgéltek, de úgy tűnt, hogy nincs otthon senki.

Pár házzal odébb letette motorját és gyalogosan indult tovább a ház kertje felé. Ám mire odaért megpillantotta az elkövetőt, ahogy a rendőrök a kocsihoz kísérik. Megpróbált elmenekülni, ám nem sikerült neki. Karl szomorúan látta, hogy elkésett, bár még ezzel sem veszett el semmi.

- Kopasz, sajnos várnunk kell egy kicsit. A rend őrei megelőztek bennünket.

- Ez sem baj. Legalább elvégzik a bizonyítás részét, majd később folytatjuk ezt az ügyet. Addig is találtam Neked egy kis munkát egy rablással kapcsolatban.

- Rendben. Jöhetnek az infók. – válaszolta, és hangjában érződött némi csalódottság. Figyelemmel kísérte, ahogy az autó, benne a gyanúsítottal, elhagyja a helyszínt. Ő pedig visszaballagott a motorjához és a következő feladata felé vonult. Bár tudta, hogy az ügy még nincs lezárva, csak várniuk kell a bizonyítást.

T+198 óra:

A rendőrség viszonylag gyorsan összegyűjtötte a bizonyítékokat, valamint kihallgatta azokat az embereket, akik tudtak, hallottak valamit az ügygel kapcsolatban. Számos poligráfós vizsgálatot is végeztek annak érdekében, hogy teljesen megbizonyosodjanak az elkövető kilétéről és hogy voltak-e bűntársai. De mivel az elkövető maga is beismerte tettét, így nem volt túl sok kérdés. Legalábbis Karl számára. Csak meg kellett várniuk, hogy mikor szállítják el.

- Karl, két óra múlva kiviszik a B épületből. Szólj Üvegesnek és álljatok készen. – informálta Kopasz a barátját.

- Rendben, ott leszünk.

A kapun kigurult a jármű, amit már rengeteg riporter és fényképész várt – mindössze azért, hogy elcsípjen néhány jobb képet –, valamint Karl és társa is. Eleinte csak távolról követték, de mivel látták, hogy nem csatlakozik hozzájuk rendőrautó, közelebb merészkedtek. Nem fontos személyt szállítottak, így nem is

kellett nagy felhajtás, egy egyszerű embert úgysem akar senki se kiszabadítani vagy megölni. Csakhogy a szabadítás tényén tévedtek. Csak addig vártak türelemmel, míg a jármű elhagyja a várost. Utána a kellő távolságot vettek fel és kilőtték a furgon kerekét. Az akciót hatalmas nagy fékcsikorgás követte, oly nagy, hogy a jármű kibillent egyensúlyából, keresztbefordult az úton, majd felborult és többször megpördült. Mindenféle törmelékek és alkatrészek hullottak szét, végül a jármű még egyet fordult, aztán kisebb rugózások közepette megállt. Karl és társa magukra öltötték álarukat, kipattantak az autóból, odarohantak az összetört furgonhoz és felfeszítették az ajtaját. Mindez alig vett igénybe egy percet. Az elkövetőt pillanatok alatt kirángatták az autóból, aki többnyire magánál volt, csak éppen megszédült a néhány bukfenctől. Berángatták a saját autójukba, majd miután megbizonyosodtak, hogy a jármű többi utasa is jól van, elhajtottak a helyszínről.

A bűnös legközelebb egy fához kötözve ébredt fel. Nem értette, hogy mi folyik körülötte, gyanakvó és mogorva tekintete elárulta, hogy nem tetszik neki a helyzet.

- Mi a fene folyik itt? Engedjenek el! – morgolászott és próbált kiszabadulni szorult helyzetéből. Erős ingerültség érződött hangjában, amit egy kis félelemmel fűszerezett.

- Nem azt mondtad, hogy te ölted meg azt a lányt? – érdeklődött egy hang a fák közül.

- De igen, beismertem, én voltam. Ez van, megöltem. – kiabálta be a fák közé. – Nem voltam magamnál teljesen.

- Akkor meg pont jó helyen vagy. – vont vállat a hang tulajdonosa.

- Ne szórakozz már velem, engedj te barom! – kiáltott dühösen és a hang forrását kereste.

- Felejtsd el.

- Ez rohadtul nem vicces! Gyere és oldozz el! Hallod?! – morgolódott, majd szitkozódott, ám válasz ezek után már nem érkezett. Úgy oda volt kötözve a fához, hogy onnan szabadulni nem tudott. Unalmas, kiabálásokkal teli percek teltek el, amiket órák követtek, ám nem történt semmi. Madarak csicseregtek és a fák susogtak, ám a kiabálásra válasz nem érkezett. Az órák hosszat tartó kiabálás eredménytelen volt, amivel idővel felhagyott a fickó. Kiszáradt a torka, hangja berekedt és némileg belefáradt az egyoldalú társalgásba. Bár időről időre megpróbált szabadulni kötelékeitől, ám minden próbálkozás hasztalannak bizonyult. Olyan erősen és biztosan fogta közre köteléke, hogy abból valamiféle vágóeszköz nélkül aligha tudott volna kijutni.

- Mit gondolsz, a lány mennyire élvezte azt, amit vele műveltél? – lépett ki több óra elteltével Karl a fák közül.

- Ki a francot érdekel, hisz már halott az a ribanc! – köpött egyet Karl felé dühében. – Adj inni, mert rohadtul kiszáradtam.

- No látod, épp ezért maradsz te is ott, ahol vagy. – válaszolt teljesen nyugodt és rideg hangon, majd hátat fordított neki és elindult a másik irányba.

- Engedj el te szarházi! El ne próbálj menni, gyere vissza! – üvöltött teljes erejéből, ám a kiabálás végére elcsuklott a hangja.

Mivel az volt a cél, hogy egyre ingerültebbé tegye, úgy tűnt, Karl eléri a célját. Ráadásként azért fegyvert rántott, visszafordult és rászegezte.

- Mi a francot akarsz azzal? Talán le akarsz löni? Hát gyerünk, tessék! – hóbörgött, és jobb híján a fejét rángatta ide-oda.

- Ahogy akarod. – biztosította ki a fegyvert és célzott.

- Héj-héj-héj. Állj már le te barom! – próbálkozott tiltakozni, ám a fegyverest nem hatotta meg a siránkozása. Célzott és lőtt. Csak éppen nem a megkötözött fickóra, hanem elé a földbe.

- Hupsz, ezt elnéztem. – tekintett fegyverére jéghideg mosollyal Karl és faképnél hagyta áldozatát, annak

ellenére, hogy az mindenféle szitkozódást és átkot hadobált felé.

Pár órával később ismét visszatért és leült az egyik kőre, jó tíz méterre a megkötözött fickótól.

- Szó mi szó, ha jól tudom – ábrándozott és az ujjai segítségével számolgatni kezdte – elrabortad, meg is verted, majd megerősakoltad azt a szerencsétlen leányzót. Elmondanád miért tetted? – érdeklődött teljes nyugalommal.

- Nem voltam magamnál, jött az ötlet és megtettem. Jó volt belemászni miközben ficáncolt a kicsike. – felelte gögösen fintorogva, miközben gusztustalanul artikulált.

- Hm, na látod ez is a baj. – nézett maga elé Karl búsan. Egy pillanatra mintha megállt volna az idő körülöttük, a következőben mintha felgyorsult volna. Ugyanis lövés dördült és hatalmas üvöltés hallatszódott, amitől még a közeli madarak is megrémültek. Mindezt Karl tette, aki megunt a játszadozást, előkapta pisztolyát, célzott és lőtt. No nem ölte meg áldozatát, csupán a vállába eresztett egy töltényt. A semmiből előtörő fájdalom egyenesen ordításra készítette az elkövetőt. A fickó odaugrott a fához és a pisztoly csövét a megkötözött képébe nyomta.

- Nah idefigyelj te felfuvalkodott senkiházi! Ha legalább megbánást tanúsítanál és sajnálnád amit tettél, akkor megérteném, hogy amit tettél az nem volt teljesen szándékos, de így... így nem érdemelsz jobbat. Főleg úgy, hogy nem ez volt az első eset! – a bűnös füléhez tartotta a pisztolyt és meghúzta a ravaszt. Hatalmas dördülés hangzott el ismét a Desert Eagle-ből, de nem a fickót célozta, hanem a fát. Abban sem tett túl nagy kárt, mert vaktöltény volt betöltve. Ellenben a tettes üvöltése bejárta a környéket, amit a hang és a vele járó fájdalom generált.

Karl jobbnak látta, ha hagyja a saját levében főni az áldozatot, merthogy immár nem ő volt az elkövető, hanem inkább áldozattá vált, aki megérdemelt sorsát fogja megkapni rövid időn belül. Hagyta, hogy a testi fájdalom eméssze helyette. Ismét sarkon fordult és eltűnt a fák között.

Egy teljes éjszaka telt el és csak a jajveszékelés és kiabálás hallatszódott a fák között. Mindeközben folyamatosan figyelték. Kissé pszichopátának tűnt Karl és csapata, ám teljesen normális emberek voltak ők is. Noha a „normális” szót lehet, ki kellett volna húzni a mondatból. Ellenben nem akartak ők sem istent, sem más felsőbbrendű lényt játszani, csupán igazságot szolgáltatni, valamint, hogy több ilyen bűncselekményt a jövőben ne kövessen el ugyanez a személy. Persze legalább egy valakinek általában mindig meg kell halnia ahhoz, hogy kiderüljön, ki ilyen féreg, azért igyekeztek elejét venni mindennek az eszeveszett dolgoknak. Főleg úgy, hogy az elkövető esetében ez már nem az első ilyen tette volt.

És mivel a kivégzés nem lett volna egyenértékű ilyen esetben, ezért próbálták a helyzeteket némileg visszaadni úgy, hogy szenvedtetik a gazembert.

Amint megvirradt, Karl léptei tűntek fel a harmatos fűben. Ismét közeledett a megkötözött fickó felé. Az levertnek tűnt és szorongása egyértelmű volt. Nagyon ki akart szabadulni, de nem tudott. Esélye sem adatott rá.

- Engedj el te szarházi, mert itt hugyozom össze magam! – kiabált ingerülten.

- Most épp nem, akár össze is pisálhatod magad. Innen nem mész sehova.

- Kapd be te hülye köcsög! – vörösödött el a feje, de Karl nem zavartatta magát. Próbált volna vele beszélni, de ilyen hozzáállással nem kezdett bele a monológjába. Sarkon fordult és tett pár lépést, mire újabb számos szitokszó hangzott feléje.

- Na jó, ebből elég volt. – torpant meg, előhúzta a fegyverét, vetett rá egy pillantást, majd fordulatból hármat lőtt a fickó felé. Hatalmas, fájdalommal teli üvöltés járta be a környéket, melybe még ő maga is beleborzongott. Ezúttal a másik vállába eresztett egy újabb golyót, valamint a lábaiba egyet-egyet, de oly

módon, hogy ne érintsen ütőeret és ne vérezzen el egyből.

- Tudod – kezdte Karl megint –, az a baj, hogy rengeteg priuszod van. A lopással meg a rablással nincs is bajom, de az, hogy már volt erőszakos tettet, csak az a csajszi túlélte, hát ez nem sok örömmel tölt el. Meg ez a hozzáállás. – csóválta a fejét, amit egy sóhajtás követett. – Sajnálom, de meg kell tennem. - sétált ismét tova és hagyta szenvedni a fickót. Úgy volt vele, hogy megérdemelte, a tettéért bűnhődnie kell. Nem érzett semmi, se fájdalmat, se sajnálatot, se büntudatot. Ha legalább élne a lány, akkor kaphatna bocsánatot akár tőle is, de így nem akarta, hogy hónapokkal, évekkel később ismét valaki emiatt az alak miatt haljon meg vagy törjön össze teljesen.

Órák teltek el ismét és a fájdalom egyre kimerültebbé tette a megkötözött fickót, kínjában és mivel Karl sem engedte el, bevizelt, de ez volt akkor a legkevesebb problémája. A szükség nagy úr és jobb híján nem volt más megoldás. A sérülései bár nem voltak komolyak, elég fájdalmat generáltak ahhoz, hogy erejét drasztikusan visszafogják. Vérzései hamar abbamaradtak, de a kínok nem múltak. Ezért kapta ezeket a golyókat oda, ahova. Már csak egy golyó maradt, melyet a helyére kellett tennie. Ismét a jó és a gonosz kerítette hatalmába Karlt. Egyik a büntudat, mely csak előbújt, a másik pedig a megérdemelt juss, hogy egy embert eltegyen láb alól.

Kora délután ismét feltűnt a távolban Karl. Lassú léptekkel, lehajtott fejjel közeledett. A megkötözött fickó épp tartani tudta a fejét a fáradtságtól. Fájdalmai enyhültek ugyan, de így aludni nem tudott.

A fegyveres pár méterre megközelítette áldozatát és várt. A megkötözött fickó megemelte a fejét, de gyűlölettel teli tekintete nem sok biztató jelt mutatott. Csak szuszogott, de nem mondott semmit. Lehet már nem is tudott. Ezért Karl előkapta a kulacsát és a gyilkos fejére borította tartalmát. Az ivott belőle egy keveset, épp annyit, hogy benedvesítse a száját.

- Meddig fogsz itt szívatni te faszfej?! – kérdezte néha elhallgatva, elcsukló hangon.

- Huh. – sóhajtott fel és eltette a palackot. – Helytelen válasz. Ez helyesen úgy hangzott volna, hogy bocsánatot kérsz a lánytól. – rázta meg a fejét és hátralépett.

Habozás nélkül előrántotta fegyverét és célzott. Immár nem végtagokra szegezte, hanem jobb tudó tájékon. Egyetlen egy dörrenés hangzott fel a fák között, amit egy hangosabb, véres fájdalommal teli hörgés követett. Immár nem szitokszavak tarkították a levegőt, hanem köhögés, fuldoklás és köpködés. A golyó szétroncsolta a tüdejét. Karl nem akarta megvárni a végkifejletet, inkább elhagyta a helyszínt...

Órákkal később jött vissza néhány társával, hogy elvigyék a fickót, aki még az este leszállta előtt meghalt. Remélhetőleg megbánta tettét és nem káromkodva távozott e világból. Ezzel legalább megkímélték a lakosságot további hasonló tettektől, ha esetleg évek múltán kiengedték volna a börtönből, ha pedig mégsem, nem kellett az államnak haláláig eltartania ezt a mihaszna férget. Karl sosem szerette ezt a kivégzősdit, de tudta, hogy szükséges. Amíg valaki rabol vagy lop, vagy bármi egyebet csinál, de nem öl meg senkit, addig ők sem foglalkoznak vele különösebben. Sőt, ha az illető véletlenül követte el a tettét és megbánta bűnét, akkor sem tesznek ellene semmit. Ám ha eltökélt szándéka volt megtenni, illetve meg se bánta, amit tett, akkor kevés esély van rá, hogy kegyelmet kap. Nem istenek ők, csupán a többi lakost védik a gonosztól, hogy ne tízezrek rettegjenek és egy éljen boldogan, hanem épp fordítva.